

платників акцизного податку здійснюється автоматично при поданні ними декларації з акцизного податку до контролюючих органів, які обслуговують адміністративно-територіальні одиниці, на яких розташовано пункти продажу підакцизних товарів.

Базою оподаткування цим податком є вартість (з податком на додану вартість) реалізованих через роздрібну торговельну мережу підакцизних товарів (п.п. 214.1.4 п. 214.1 ст. 214 Кодексу). З одного боку, законодавець вимагає «накручувати» акцизний податок понад ціну (п.п. 215.3.10, п. 215.3, ст. 215 ПКУ), з іншого ж боку, продаж підакцизних товарів не можна здійснювати за цінами, які перевищують максимальні роздрібні ціни (ті, що встановлюються виробником), до складу яких акцизний податок з реалізованих підакцизних товарів суб'єктами господарювання роздрібною торгівлі не включається (п.п. 14.1.106, п. 14.1, ст. 14 ПКУ). Максимальні роздрібні ціни на підакцизні товари (продукцію) встановлюються виробниками або імпортерами товарів (продукції) шляхом декларування таких цін у порядку, встановленому Кодексом. Продаж суб'єктами господарювання роздрібною торгівлі підакцизних товарів, на які встановлюються максимальні роздрібні ціни, не може здійснюватися за цінами, вищими за максимальні роздрібні ціни, збільшені на суму акцизного податку з роздрібною торгівлі підакцизних товарів.

У зв'язку зі внесенням змін до Податкового кодексу України, виникла необхідність встановити ставки акцизного податку з роздрібною торгівлі

підакцизними товарами на різних територіях. На підставі всебічного аналізу акцизного податку, проблему передбачається вирішити шляхом державного регулювання – прийняття рішення «Про встановлення ставок акцизного податку з роздрібною торгівлі підакцизними товарами» на територіях. Вказану проблему неможливо розв'язати за допомогою ринкових механізмів, тому, що відповідно до діючого законодавства ставки акцизного податку та порядок його сплати встановлюються органами місцевих рад.

Акцизний податок з роздрібною продажу підакцизних товарів повинен відображатися у розрахунковому документі (фіскальному чеку) як окрема податкова група.

Висновок

За економічною сутністю акцизний податок – це свого роду, фінансовий інструмент за допомогою якого відбувається перерозподіл доходів між населенням і підприємницькими структурами. Стосовно ставок акцизного податку, встановлюються в круглих сумах з одиниці товару. За допомогою цього, можна ефективніше впливати, як на сам процес виробництва, безпосередньо, так і на реалізацію товарів. Акцизна політика держави має здійснюватись з урахуванням орієнтації нашої зовнішньої політики та ситуації на ринках країн – сусідів, також політику держави необхідно спрямовувати на посилення боротьби з увезенням на митну територію України контрабандних підакцизних товарів.

Література

1. Данілов О.Д., Паєнтко Т.В. Проблеми справляння акцизного збору та шляхи їх усунення / О.Д. Данілов, Т.В. Паєнтко // Фінанси України. – 2011
2. Закон України від 19.12.1995 №481 «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв та тютюнових виробів».
3. Законом України №71 «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи».
4. Крисоватий А.І., Десятник О.М. Податкова система: Навчальний посібник. – Тернопіль: Карт-бланш.
5. Податковий кодекс України / П.П. 214.1.4 п. 214.1 ст. 214 Кодексу.

УДК 657.432(100)

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ У ЗАРУБІНИХ КРАЇНАХ

Царюк М.П. – ст. 3 курсу, гр. ОПвн-31

Науковий керівник – Ясишена В.В. – к.е.н., доцент

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

З кожним роком на українських підприємствах зростає обсяг дебіторської заборгованості, тому ведення вітчизняного обліку дебіторської заборгованості підлягає удосконаленню. Великі суми заборгованостей, які існують між українськими підприємствами, призводять до неспроможності підприємства, гальмують розвиток ринків, на яких працюють дані підприємства, а платіжна криза є однією з найбільших негативних явищ у національній економіці.

Вивченням даної проблеми займалися такі українські вчені, зокрема: Бутинець Ф.Ф., Горецька П.П., Сопко В.В. О.М. Губачова, В.І. Єфіменко, М.Р. Лучко, В.Є. Новицький та ін.

Для здійснення будь якої господарської операції, підприємство повинне зробити розрахунок з іншим підприємством. Для кожного підприємства основною

метою є отримання прибутку, для цього вони у свою чергу намагається розширити клієнтську базу та збільшити реалізацію своєї продукції покупцям, що призводить до зростання дебіторської заборгованості.

При здійсненні зовнішньоекономічних операцій, українські підприємства повинні узгоджувати свої економічні інтереси з іноземними контрагентами. Однією із проблем є те, що існують відмінності між вітчизняним та зарубіжним бухгалтерським обліком. Це спричинює певні непорозуміння з іноземними партнерами щодо форми і змісту розрахунків, визнання економічної вигоди та ін.

Проблема обліку дебіторської заборгованості полягає в тому, щоб не допустити прострочення термінів платежу та доведення заборгованості до стану безнадійної.

В Україні існують чіткі норми ведення бухгалтерського обліку, які суворо регламентовані нормативно-правовими документами. У міжнародній системі обліку навпаки зазначаються лише базові фундаментальні концепції ведення фінансового обліку. Тому компанії, що ведуть бухгалтерський облік за міжнародними стандартами

мають право самостійно обирати форми фінансової звітності, методи відображення в них інформації про певні об'єкти обліку, відображати у звітності лише всі суттєві дані бухгалтерського обліку, а також порядок розміщення різних видів дебіторської заборгованості в балансі та ступінь деталізації цих статей.

Таблиця 1

Відмінності між вітчизняним та зарубіжним обліком дебіторської заборгованості

Ознака	Вітчизняний		Зарубіжний		
1	2		3		
Система регулювання дебіторської заборгованості	Норми ведення бухгалтерського обліку чітко регламентовані, недотримання яких зумовлює адміністративну або кримінальну відповідальність		Зазначаються лише базові фундаментальні концепції ведення фінансового обліку		
Нормативно-правовий документ	П(С)БО 10 "Дебіторська заборгованість"		Не існує окремого міжнародного Стандарту який регламентує питання дебіторської заборгованості, проте облік здійснюється відповідно до: МСФЗ 7 "Фінансові інструменти: розкриття інформації" МСФЗ 9 "Фінансові інструменти" МСБО 32 "Фінансові інструменти: подання" МСБО 39 "Фінансові інструменти: визнання та оцінка"		
Тлумачення дебіторської заборгованості	Дебіторська заборгованість - сума заборгованості дебіторів підприємству на певну дату		Чіткого визначення немає		
Оцінка дебіторської заборгованості	На дату виникнення	На дату складання балансу	На дату виникнення	На дату складання балансу	На дату погашення
	За первісною вартістю	- За первісною вартістю - За чистою вартістю реалізації	Валовий метод За сумою виставленого рахунку		
Оцінка дебіторської заборгованості	За первісною вартістю		Чистий метод		
			За сумою, зменшеною на величину знижки	За сумою, скоригованою на знижку	З урахуванням знижки (за умови оплати в період її дії)
Списання безнадійних боргів	Списуються за рахунок резерву		За справедливою вартістю		
Рахунки обліку дебіторської заборгованості	18 «Довгострокова дебіторська заборгованість» 34 «Короткострокові векселі одержані» 36 «Розрахунки з покупцями та замовниками» 37 «Розрахунки з різними дебіторами» 38 «Резерв сумнівних боргів»		Незважаючи на списання безнадійної дебіторської заборгованості на витрати, вона продовжує обліковуватися в дебеті рахунків, на яких відображається короткострокова дебіторська заборгованість покупців та показується в активі балансу в рядку "Не отримані від покупців рахунки" або в рядку "Векселі покупців" з одночасним відображенням безнадійної заборгованості в окремому рядку зі знаком мінус		
Класифікація дебіторської заборгованості	- поточна - довгострокова		«Рахунки до отримання» «Знижки за оплату в строк» «Втрачені знижки за оплату в строк» «Витрати на сумнівну заборгованість» «Резерв сумнівних боргів»		

1	2	3
Величина резерву сумнівних боргів	Визначається із: -розрахунку абсолютної суми сумнівної заборгованості; -з використанням коефіцієнта сумнівності	-короткострокові (оборотні) активи, які відповідають будь-якому з критеріїв: 1. актив передбачається реалізувати або він призначений для викори-стання при звичайних умовах операційного циклу; 2. актив призначений для продажу або його передбачається реалізувати протягом 12 місяців після звітної дати
		Визначається із: - розрахунку абсолютної суми сумнівної заборгованості; -з використанням коефіцієнта сумнівності

Отже, визначивши відмінності між вітчизняним і зарубіжним обліком дебіторської заборгованості можна зробити такі висновки, що між вітчизняними і міжнародними стандартами існують деякі розбіжності, зокрема:

- в системі МСФЗ визнання, класифікація та оцінка дебіторської заборгованості прямо не визначені;
- в МСФЗ представлені лише загальні рекомендації по розкриттю інформації про дебіторську заборгованість у фінансових звітах;
- в міжнародних стандартах дебіторська заборгованість визнається як фінансовий актив, що є

контрактним правом отримувати грошові кошти або інший фінансовий актив від іншого підприємства

Отже, потрібно прискорювати приведення національних та міжнародних стандартів в єдину налагоджену систему, що стимулюватиме зростання зовнішньоекономічної діяльності. Тому Україні слід удосконалювати систему обліку дебіторської заборгованості на основі міжнародної практики, проте обов'язково треба враховувати національні традиції і особливості ведення бухгалтерського обліку.

Література

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 10 "Дебіторська заборгованість" затверджене наказом Міністерства фінансів України 8 жовтня 1999 року № 237.
2. Боярко І. Оптимізація дебіторської заборгованості підприємства // Економіка. Фінанси. Право. – 2010.- № 9.- с. 19-24.
3. Гордіянська Л. Особливості організації обліку дебіторської заборгованості на підприємстві // Бухгалтерський облік і аудит. – 2009. – № 6.- с.9-16.

УДК 657:336.226.212.1

ПОДАТОК НА НЕРУХОМЕ МАЙНО: ОЧІКУВАННЯ ТА РЕАЛІЇ

Коваль Л.В.- ст.4 курсу, гр. ОПвн-41

Науковий керівник – Балазюк О.Ю. – к. е. н., доцент;

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Податок на нерухомість має багату історію, оскільки є одним з найстаріших відомих податків. Його метою є стабільне наповнення бюджетів, крім цього він виконує ряд інших функцій, тому тема вивчення податку на нерухоме майно є досить актуальною. На даний час податок на нерухомість запроваджений та функціонує у майже 130 країнах світу й забезпечує значну частину надходжень до місцевих бюджетів. В сучасному вигляді в Україні податок на нерухоме майно відомий з 2013 року, проте нараховувати його почали з 2014 року.

Проблеми оподаткування нерухомості є предметом наукового дослідження багатьох вітчизняних авторів.

Серед робіт, присвячених різним аспектам оподаткування нерухомості, публікації О. Захарова, С. Лекаря, О. Лютого, Ю. Мелько, Н. Попадюк та ін. Більшість вітчизняних науковців висвітлюють окремі аспекти світового досвіду впровадження податку на нерухомість і визначають перспективи впровадження його в Україні.

Про можливість запровадження в Україні податку на нерухоме майно вперше заговорили ще на початку 90-х років минулого століття. Перший крок у запровадженні податку на нерухоме майно було зроблено в 2006 році в Івано-Франківській та Луганській областях, де була змодельована спрощена форма оподаткування на основі дуже низьких ставок з квадратного метра площі будівель (0,1 грн. – з житлових, 2,9 грн. – з комерційних приміщень [2]).

Порядок стягнення податку на нерухомість відмінну від земельної ділянки регулюється статтею 265 Податкового кодексу України, якою визначені об'єкти та база оподаткування, ставки та строки сплати податку, а також пільги та умови їх надання.

Платниками податку на нерухоме майно є власники об'єктів житлової нерухомості фізичні та юридичні особи, в тому числі нерезиденти.

Податком на нерухоме майно обкладаються житлова площа об'єкта житлової нерухомості.

Об'єктом оподаткування є об'єкт житлової нерухомості.